

„Jeg er saa fri at gøre Frøken Abildgaards Ord til mine! ... Og det er vel ogsaa bleven temmelig silde nu,“ føjede han til som for at lade hende forstaa, at han havde gættet hendes Tanker og vilde vise hendes Ønske skyldigt Hensyn.

Til Jyttes Ærgrelse lykkedes det ham virkelig at gøre hende rød.

„Ja, saa maa vel ogsaa jeg resignere!“ sagde Jægmesteren og bad Tjeneren bringe Regningen.

Karsten From, der hele Aftenen havde været usædvanlig tavs og neddæmpet, udbad sig nu Tilladelse til at „benytte disse sidste kostbare Minutter“ til at fremsætte et Forslag.

„De talte før saa elskværdigt om mine Studier til Deres Portræt. Jeg kommer derved til at tænke paa, at vi nu gerne skulde have endelig afgjort, hvad for et af dem der skal benyttes. De selv, kære Jægmester, har aabenbart vanskeligt ved at træffe Valget. Vilde det ikke være en heldig Løsning af Spørgsmaalet, om vi kunde formaa Frøken Abildgaard til at overtage Hvervet som Højesteretsdommer og afgive en Kendelse i Sagen?“

Jytte, der var begyndt at trække sine Handsker paa, havde et Sekund strejft Karsten From med sit Blik.

Jægmesteren fandt Ideen ypperlig.

„Du veed, jeg har den største Respekt for din Dømmekraft, Jytte! Vilhelmine kan jeg jo ikke tage med paa Raad, da Sagen gerne skulde være en Overraskelse for hende. Skal det være en Aftale, at jeg kommer og henter dig f. Eks. imorgen? Saa følges vi ad til Atelieret, og jeg